

Weg met de schijn-democratie!

TIJD VOOR EEN BURGERLOBBY

We weten allemaal dat er iets niet klopt met België/Belgique. In feite klopt er niets in dit apenland, dixit Mark Eyskens die samen met zijn vader tot de architecten ervan behoorden. Andere synoniemen zijn een mislukte staat, een kleptocratie, een dictatuur van de particratie, van het profitarium enz. Kortom een land dat geregeerd wordt door gangsters in maatpak en burgers die dit lijdzaam ondergaan en te laks zijn om zich te verzetten.

En waarom verzetten de Vlamingen zich niet? Omdat ze zich

machteloos voelen. En waarom voelen ze zich machteloos ? Omdat ze kwetsbaar en chanteerbaar zijn. En waarom zijn ze kwetsbaar en chanteerbaar? Omdat onze zogenaamde democratie in feite geen democratie is maar eerder het tegendeel: een dictatuur van onbekwaamheid en hebzucht. Hier en daar kennen wij wel enkele feiten die flagrante voorbeelden zijn van deze totale afwezigheid van echte burgerdemocratie

Nu zijn er een enorme massa feiten die dat aantonen en bewijzen maar als men alle elementen leest die opgesomd zijn in een gratis boek van 154 bladzijden wordt men met verstomming geslagen. Zo erg zelfs dat men het niet meer aanvaardbaar acht en initiatief wil ondernemen om al die onzin af te schaffen en te vervangen door een echte democratie. En dat kan alleen als we ons allemaal inzetten en een burgerlobby gaat worden die de particratie en haar schijndemocratie weg gomt.

Het moet gezegd dat dit in een land als België/Belgique onmogelijk te verwezenlijken valt. Een parlamentszetel kost de Franstaligen immers belachelijk weinig stemmen en de Nederlandstaligen belachelijk veel. Zulke ondemocratische wetgeving wijzigen is in een land met grendels in de grondwet totaal onmogelijk. Maar in een onafhankelijk Vlaanderen moet dit wel mogelijk zijn. Echte burgerdemocratie kan alleen maar in een onafhankelijk Vlaanderen.

Zo een boek bespreken is een haast onmogelijke opgave. Daarom hebben wij gekozen om het voorwoord van de auteur hier te publiceren, gevolgd door de inhoudstafel van het boek. Daarmee heeft U tenminste een goed idee zowel van de motivatie als van de inhoud. Voor wie belangstelling heeft voor dit reuze interessant boek kan het [HIER GRATIS DOWNLOADEN](#).

VOORWOORD

Sinds 1991 mag ik regelmatig naar het stembokje en ik vind het nog altijd een sensatie: beschouwd worden als volwaardige burger, kunnen kiezen voor een maatschappijbeeld, volksvertegenwoordigers al dan niet naar het parlement sturen. Maar mijn optimisme om aan de macht te kunnen deelnemen, wordt hoe langer hoe meer getemperd door een vervelende vaststelling: ik vind het aanbod behoorlijk schraal. Partijen en politici zetten zichzelf eerst netjes in de markt, maar realiseren daarna weinig meer dan een status quo, omdat het systeem nu eenmaal zo slecht niet is, en omdat ze gedoemd zijn om

elkaar te vinden in het fameuze compromis van meerderheidscoalities. Voor de rest blijft de keuze beperkt tot politieke partijen die meer weg hebben van zweeppartijen.

Al enkele decennia staat de idee van de representatieve democratie onder druk, in België én in Europa. Hoe langer hoe meer mensen lijken te verlangen naar een sterke leider. Niet dat een meerderheid de verkiezingen wil afschaffen en een dictator verkiest. Het is veeleer een negatieve keuze; men vindt dat het beleid faalt en niet overeenstemt met de publieke opinie.

De burger voelt zich met andere woorden slecht vertegenwoordigd door de verkozenen des volks. De symptomen zijn duidelijk: de opkomst van het zogenaamde populisme dat eigenlijk meer een symptoom is dan een kwaal. Alles wijst erop dat het draagvlak voor de representatieve democratie wegzinkt in het moeras van scepticisme, verzuring en regelrechte afkeer van het politieke establishment. De politieke klasse wordt ervaren als een wereld apart, een universum dat meer parasiteert op de samenleving dan dat het die samenleving dient en steunt.

Twee voorbeelden illustreren pijnlijk de kloof tussen beleid en publieke opinie. België heeft sinds decennia wereldwijd de hoogste belasting op arbeid terwijl we tegelijkertijd één van de hoogste schuldratio's van Europa hebben. Hoe inefficiënt ben je dan wel niet bezig? De aversie van de Belg tegen de fiscus is daardoor algemeen: belastingen ontduiken of op zijn minst "creatief ontwijken" is een nationale sport. Maar de fameuze tax shift, die het zwaartepunt verschuift van inkomen uit arbeid naar andere inkomens, is tot op vandaag een luchtkasteel. Er is een voornemen, er is een publiek draagvlak, er is zelfs een parlementair draagvlak, maar er is geen representatieve besluitvorming. Hoe ziek kan een politiek systeem zijn?

Idem dito voor het migratiethema. Een grote meerderheid vindt dat er te veel immigratie is en dat de integratie van veel nieuwkomers mislukt. Maar die roep om minder immigratie is niet terug te vinden in het beleid. De politieke partijen lijken gevangen in hun eigen ideologie.

Liberalen zweren bij vrij verkeer van personen, omdat zij de economische globalisering nu eenmaal als vooruitgang zien, terwijl links gastvrijheid verdedigt in naam van de solidariteit.

En het politieke centrum volgt gewoon. Ondertussen heeft de burger het gevoel dat zijn stem niet gehoord wordt. Ook hier is het beleid dus niet representatief. Andermaal: hoe ziek kan een democratie zijn?

'Kiezers kunnen van regering veranderen, maar niet van beleid', is de pessimistische verklaring van politicoloog Luc Huyse. Dat is natuurlijk niet zo; de kieslijst bevat alleen partijen en kandidaten, geen regeringscoalities. De verkiezingen van 2014 zijn er het bewijs van: de kiezer beloofde de federale meerderheidscoalitie, maar kreeg toch een andere in de

plaats. Het is dus nog erger dan wat Huyse stelt: kiezers hebben amper vat op de samenstelling van de regering en dus

nog minder op het beleid.

De vraag blijft dan: waar loopt het fout? Ligt het aan ons, de kiezer? Hebben we gewoon de leiders die we verdienen? Ligt het aan de politici of aan het systeem zelf? Of is dit nu eenmaal de loop van de geschiedenis? Aan dit fatalisme mogen we in ieder geval niet toegeven. De geschiedenis is wat wij ervan maken. Noch de utopische dagdromerij noch de antipolitiek helpen ons vooruit. Daarom deze analyse, die wil begrijpen en duiden, maar dat ook die fameuze 'kloof' als voldongen feit weigert te aanvaarden.

Het eerste deel is een aanzet tot diagnose, waarin de cultuur van meerderheidscoalities en lobbycratie aan bod komen: de kwalen die de representatieve democratie en de scheiding der machten dagdagelijks uithollen. Het tweede deel kijkt vooruit en wil als manifest de krijtlijnen uitzetten van een nieuw initiatief.

De cirkel is daarmee rond: we zijn 2018, binnenkort moeten mijn twee kinderen voor het eerst gaan stemmen. Dit boek wil een game change voorbereiden en de millenials aansporen om politiek ernstig te nemen, om zich als kritische burgers te weren tegen elke, al dan niet sluipende, machtsgreep van welke elite dan ook.

Winston Churchill noemde de democratie "de slechtste staatsvorm, op alle andere staatsvormen na, die al uitgeprobeerd zijn". Laat ons Churchill ongelijk geven en er alstublieft gewoon de beste staatsvorm van maken.

Yves Bruggeman

Hulde aan deze auteur die met het gratis aan de burger ter

beschikking stellen van zijn boek een reusachtige bijdrage heeft geleverd aan het ontwikkelen van een echte burgerdemocratie met bindende volksreferendums als voornaamste wetgevende macht.

INHOUDSTAFEL

SCHEIDING DER MACHTEN, EEN UPDATE

1. Montesquieu blijft dé grondlegger van de moderne democratie
2. De media als vierde macht
3. Het bedrijfsleven als vijfde macht
4. De elite van België: de vijf machten gezellig bijeen

COALITIECULTUUR: MEERDERHEDEN KAPEN DE MACHT

1. Meerderheidscoalities zijn ondemocratisch
2. Verkiezingen zijn vooral bedoeld voor meerderheidspartijen
3. Meerderheidscoalities controleren zichzelf
4. Corruptiebestrijding wordt gesaboteerd : België zakt weg
5. Politieke benoemingen en bemoeienissen verzieken de uitvoerende macht
6. Rechterlijke macht: Hoge Raad voor Justitie is zelf gepolitiseerd
7. Zelfbediening en vetzucht
8. EU-trialoog in achterkamers
9. EU-besluitvorming wordt ook gekaapt door een meerderheidscoalitie
10. Luxleaks in EU-parlement: coalitiemeerderheid blokt onderzoekscommissie af
11. Ook de EU lijdt aan zelfbediening en verspilzucht

LOBBYCRATIE: WIE BETAALT, BEPAALT.

1. Geschiedenis: Duitse topindustriëlen brengen Hitler aan de macht
2. Wetgeving op maat: voor ieder wat wils, behalve voor de burger vloedend van de uitvoerende macht
4. De professionalisering van de lobbysector
5. Bedrijfsleven en politiek: draaideurcarrières en belangenvermenging
6. Guy Verhofstadt: "ik ben geen lobbyist"

7. Lobbycratie in de EU: big business meets big government

8. Het monsterverbond tussen coalitielcultuur en lobbycratie

TIJD VOOR EEN BURGERLOBBY

1. Ideologisch pragmatisme

2. Representatief parlement

3. Representatieve besluitvorming: de coalitielcultuur doorbreken

4. Online inspraak: België wordt pionier met internetreferenda

5. Wat als ... u nu al inspraak zou hebben

6. Depolitisering van de uitvoerende en rechterlijke macht

7. Efficiënte en integere overheid; onderzoekspolitici en auditors gezocht

8. Scheiding der machten vereist een doorgedreven decumul

9. Het politieke overheidsapparaat ontvetten

10. De EU zal democratisch worden ofwel uiteenvallen

11. Hoog tijd om het vetorecht in de VN-veiligheidsraad af te schaffen

Ooproep : Word mee scenarist van de samenleving

BIBLIOGRAFIE